

men det er vist nok Frihavnslovens Mening, og det synes jo ogsaa nærmest at følge af Ordene, at der skal indføres et System med 2 Beviser, et Oplagsbevis og et Garantibevis, et System, hvorved Oplagsbeviset er et Bevis, der medfører Ejendomsret, og Garantibeviset et Bevis, hvis Overdragelse medfører Panteret. Det tror jeg utvivlsomt er Meningen med Loven, og det er ogsaa det, der nærmest fremgaar af dens Ord. Jeg kan heller ikke se rettere end, at om end dette System kan blive noget indviklet paa enkelte Punkter, vil det dog være temmelig simpelt ved de almindeligst forekommende Tilfælde. Jeg kan ikke tro andet, end at baade Jurister og Handelsmænd snart ville kunne vænne sig til at færdes med Sikkerhed i dette System lige saa vel som i et hvilket som helst andet. Det er jo indlysende nok, hvad der ogsaa er tiltrækkelig fremhævet i Koncipistens Bemærkninger til Lovforslaget, at der ved Udstedelsen af de 2 Beviser opnaas det, at den, der har oplagt Varerne, det vil i Reglen sige Varernes Ejer, kan samtidig pantsætte dem og tillige sælge dem. Dertil udtræves 2 Beviser. Hvis der kun var udstedt et Bevis, altsaa et Oplagsbevis, vilde han i Reglen være udelukket derfra, eftersom den, han vil pantsætte Varerne til, i saa Tilfælde vil forlange Oplagsbeviset udleveret til sig, og saa har han jo intet at sælge, da Oplagsbeviset er eneste Repræsentant for Varerne, og den der er Besidder af Oplagsbeviset, so ipso derved er Besidder af Varerne. Derfor er der med disse to Beviser øjensynligt forbundet den Fordel, at Ejeren af Varerne kan handle med Varerne, uagtet han har pantsat dem til en anden. Han opnaar derved, for at bruge en Sammenligning, de fleste Herrer let ville kunne forstå, at han omtrent bliver stillet paa samme Maade som den, der har fast Ejendom, idet denne jo kan handle med Ejendommen, uagtet den er prioriteret, pantsat til andre. Det er den nærmest liggende Fordel ved det dobbelte System, og det er ganske sikkert ogsaa den Fordel, man har villet opnaa ved Bestemmelserne i Frihavnsloven. Man har ment, at det kunde være en Fordel for den handlende, at han saaledes kunde paa den ene Side frigøre en Del af sin Kapital ved at pantsætte Varerne, men paa den anden Side ikke var udelukket fra at sælge dem. Det følger af sig selv, at den, til hvem han saaledes sælger Varerne, kun kan erhverve dem med den Behæftelse, som Pantsætningen medfører, og altsaa maa være beredt paa, forinden han kan saa fuld Raadighed over Varerne, at betale, hvad Panthaveren skal have. Dette er jo, forekommer det mig, net

ikke nogen indviklet Tanke, men tværtimod en meget simpel og naturlig Ting.

Selvfølgelig kan der blive mange flere Vanffeligheder, Detailspørgsmaal, som der kan være Tvivl om, naar man nu kommer ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes den nærmere Ordning af Forholdet med disse to Beviser skal være. Der vil jeg nu straks gøre den Bemærkning, at jeg ikke kan tvivle paa, at Lovforslagets Mening er den, at Pantsætning af Varerne ikke kan finde Sted undtagen gennem Garantibevisets Overdragelse. Det er ikke Lovforslagets Mening, at man skulde kunne lade sig udstede alene et Oplagsbevis og derefter pantsætte Varerne ved at pantsætte Oplagsbeviset. Det har Lovforslaget antaget var udtrykt tilstrækkeligt i § 6, hvor der staar, at ved Overdragelse af Oplagsbeviset overføres Ejendomsret over de oplagte Varer, og ved Overdragelse af Garantibeviset stiftes der Haandpanteret. Det er aabentbart Meningen dermed, at kun ved Overdragelse af Garantibeviset kan der stiftes Haandpanteret over Varerne. Det forekommer mig ogsaa at fremgaa temmelig klart af Bemærkningerne nederst paa Side 8 og øverst paa Side 9. Det vil nemlig der ses, at nederst paa Side 8, 2den Spalte siges det: „Men vil han pantsætte Varerne, maa han dertil benytte et Garantibevis. Saaledes ordner ogsaa Bremerloven det. Derimod har Bremerregulativets § 17 indført den Ordning, at selve Oplagsbeviset kan benyttes til Pantsættelse. En saadan Ordning har vistnok Betydning i Tilfælde, hvor det bliver Skik og Brug“ o. s. v. Men saa fortsætter Koncipisten: „Men det maa bestemte fraraades i nærværende Lov at optage noget herom; thi derved forvirres Opfattelsen af, hvilken Betydning man i Handelsverdenen skal tillægge Erhvervelsen af det ene eller det andet Bevis, og det indses ikke, hvorfor man ikke skulde paalægge den, der vil belaae Varerne, at lade sig et Garantibevis udstede.“ Jeg tror, at det deraf fremgaar tydelig nok, at det er Meningen, at Panteret kun kan stiftes gennem Garantibeviset. Hvis Panteretten skulde kunne stiftes gennem Oplagsbeviset, tror jeg for Resten, at Vanffelighederne derved ikke vilde være saa store, og at Tvivlen om, hvorledes Forholdet vilde blive over for Garantibeviset, heller ikke vilde være saa betydelig, idet jeg nemlig mener, at hvis en Pantsættelse ved Hjælp af Oplagsbeviset skulde kunne finde Sted, saa maatte det være den naturlige Forretningssgang, hvad for Resten Lovforslaget heller ikke udelukker, at den, der vil have et Garantibevis udleveret, maa vise, at han har Oplagsbevis. Derjom det fastholdes, hvad der maatte være en